

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/57/2020
Identifikačné číslo spisu: 3016200726
Dátum vydania rozhodnutia: 25.02.2021
Meno a priezvisko: Mgr. Soňa Pekarčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:3016200726.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Sociálna poisťovňa, so sídlom 29. augusta 8 - 10, 813 63 Bratislava, IČO: 30 807 484, proti žalovanej JUDr. Miroslava Žitníková, so sídlom Moyzesova 816/100, 017 01 Považská Bystrica, správkyňa konkurznej podstaty úpadcu LUXOR a. s. "v konkurze", so sídlom Školská 226, 017 01 Považská Bystrica, IČO: 36 327 123, o určenie popretej pohľadávky, vedenom na Okresnom súde Trenčín, pod sp. zn. 37Cbi/9/2017, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 16CoKR/5/2019-106 zo dňa 21. januára 2020, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobkyne o d m i e t a .

II. Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 08. novembra 2018, č. k. 37Cbi/9/2017-69. vo výroku I. určil, že žalobkyňa je veriteľom vymáhateľnej, prednostnej pohľadávky z reštrukturalizačného konania podľa § 120 odsek 4 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, proti úpadcovi vo výške 7.938,72 Eur titulom poistného na sociálne poistenie za mesiac 06/2014, prihlásenej do konkurzného konania vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 38K/40/2016 súhrnnou prihláškou nezabezpečených pohľadávok č. 2 zo dňa 05.08.2016 na majetok úpadcu LUXOR a. s. "v konkurze", so sídlom Školská 226, 017 01 Považská Bystrica, IČO: 36 327 123, zapísanej v zozname pohľadávok pod číslom 72/21. Výrokom II. súd prvej inštancie žalobu vo zvyšnej časti zamietol a výrokom III. žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobkyňi v rozsahu 81,82 %.

1.1 V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa žalobou domáhala určenia, že jej pohľadávka vo výške 104.213,55 Eur uplatnená prihláškou č. 2 zo dňa 05.08.2016 je prednostnou pohľadávkou v zmysle § 120 odsek 4 zákona č. 7/2005 Z. z.. Uvedené odôvodnila tým, že uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 26.07.2016 uverejneným v Obchodnom vestníku č. 147/2016 dňa

01.08.2016 bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka LUXOR, a.s. a do funkcie správcu bol ustanovený JUDr. Róbert Fatura, ktorý listom zo dňa 17.10.2016 oznámil žalobkyni, že poprel poradie prihlásených pohľadávok zapísaných v zozname pohľadávok pod por. č. 71/20 - 81/30, ktoré si žalobkyňa prihlásila ako prednostné pohľadávky z reštrukturalizácie podľa § 120 ods. 4 ZKR. Správca uznal, že podľa poradia sú predmetné pohľadávky tzv. iné pohľadávky, a nie prednostné, čo odôvodnil tým, že konkurz nebol vyhlásený počas reštrukturalizácie, keďže Okresný súd Trenčín uznesením zo dňa 23.02.2015, sp. zn. 40R/4/2014, zverejneným dňa 02.03.2015 reštrukturalizačné konanie spoločnosti LUXOR, a.s. ukončil a konkurz na úpadcu bol vyhlásený až po skončení reštrukturalizácie. Žalobkyňa uviedla, že s popretím poradia predmetných prihlásených pohľadávok nesúhlasí v súvislosti s čím uviedla, že uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 16.06.2014 uverejneným v Obchodnom vestníku č. 117/2014 dňa 20.06.2016 rozhodol súd o začatí reštrukturalizačného konania voči dlžníkovi LUXOR, a.s. a uznesením zo dňa 18.07.2014 zverejneným v OV č. 141/2014 dňa 24.07.2014 povolil reštrukturalizáciu. Následne uznesením zo dňa 23.02.2015 uverejneným v Obchodnom vestníku č. 41/2015 dňa 02.03.2015 potvrdil reštrukturalizačný plán dlžníka a skončil reštrukturalizáciu. Dňa 27.04.2015 Okresný súd Trenčín vyhlásil konkurz s účinkami od 02.08.2016.

1.2 Žalobkyňa tvrdila, že jej pohľadávky vo výške 104.213,55 Eur uplatnené prihláškou č. 2 zo dňa 06.08.2016 vznikli z titulu nezaplateného poistného na sociálne poistenie za obdobie 05/2014-06/2016. Pohľadávky teda vznikli v čase po začatí reštrukturalizačného konania úpadcu do jej skončenia, z ktorého dôvodu majú v zmysle § 120 ods. 2 ZoKR charakter prednostnej pohľadávky v reštrukturalizácii. Žalobkyňa poukázala na to, že z vyjadrenia správcu vyplýva, že tento nenamietal skutočnosť, že predmetné pohľadávky sú evidované v zozname pohľadávok pod č. 71/20 - 81/20. Namietal len to, že pre danú pohľadávku nie sú naplnené predpoklady podľa § 120 odsek 4 ZoKR, teda, že konkurz voči úpadcovi nebol vyhlásený počas reštrukturalizácie, predmetné pohľadávky preto nie sú prednostné, v dôsledku čoho sa neuspokojujú v poradí v zmysle § 120 odsek 4 ZoKR, ale v poradí ako iné pohľadávky. V tejto súvislosti žalobkyňa zdôraznila, že § 120 odsek 4 ZoKR je potrebné vykladať v širších súvislostiach. Uverejnením uznesenia o skončení reštrukturalizácie dochádza len k formálnemu, resp. procesnému, skončeniu reštrukturalizácie. Reštrukturalizácia samotná sa po stránke ekonomickej skončí až splnením reštrukturalizačného plánu. Za konkurz vyhlásený počas reštrukturalizácie je preto potrebné považovať taký konkurz, ktorý je vyhlásený v čase, kým nedôjde k úplnému splneniu záväzkov vyplývajúcich z reštrukturalizačného plánu, teda k skončeniu reštrukturalizácie aj po stránke ekonomickej. V prípade úpadcu mal byť reštrukturalizačný plán voči žalobkyni splnený uhradením všetkým záväzkov, na ktoré sa zaviazal v reštrukturalizačnom pláne, riadne a včas. V prípade vyhlásenia konkurzu pred splnením reštrukturalizačného plánu dochádza k jeho neúčinnosti voči všetkým účastníkom plánu, ktorých nároky plánu neboli v tom čase splnené. Pohľadávky dlžníka, ktoré vznikli po začatí reštrukturalizácie v súvislosti s prevádzkovaním podniku žalovaného počas reštrukturalizačného konania, po jeho premene na konkurzné konanie majú postavenie prednostných pohľadávok podľa § 120 odsek 4 ZoKR. Žalobkyňa pritom poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Obdo/48/2011. Uviedla, že predmetné pohľadávky prihlásené prihláškou č. 2 nemohla prihlásiť do reštrukturalizačného konania, nakoľko vznikli po začatí reštrukturalizácie. Reštrukturalizačné konanie začalo 20.06.2014 s účinkami 21.06.2014. Evidenciu pohľadávky v účtovníctve žalobkyne, teda moment vzniku pohľadávky, od ktorej je oprávnená požadovať od platiteľa poistného konkrétne plnenie viaže opatrenie č. MF/24035/2005-74 na výkaz poistného a príspevkov na starobné dôchodkové sporenie. Predložením výkazu poistného a príspevkov na starobné dôchodkové sporenie sa stáva známou presná suma pohľadávky. Toto ustanovenie nadväzuje na už vyššie uvedenú povinnosť zamestnávateľa predkladať mesačné výkazy v lehote splatnosti. Z časového hľadiska preto pohľadávka žalobkyne vzniká momentom predloženia mesačného výkazu poistného a príspevkov na starobné dôchodkové sporenie platiteľom poistného. Až na základe predloženého mesačného výkazu poistného a príspevkov na starobné dôchodkové sporenie má žalobkyňa vedomosť o výške pohľadávky ako aj právo požadovať od platiteľa poistného konkrétne plnenie. Povinnosť platiť a odvádzať poistné je teda upravené v § 141 až 142 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“). Splatnosť poistného je upravená v § 143 ods. 2 zákona. Dátum splatnosti v danom prípade predstavuje dátum povinnosti zaplatiť poistné na sociálne poistenie. Pre vznik pohľadávky je preto dôležité, aby boli súčasne naplnené dva momenty: predloženie MV za príslušný mesiac, z ktorého je zrejماً suma, ktorú je

povinný platiť za uvedený mesiac, až vtedy začína žalobkyňa účtovať a vedie prípadnú budúcu pohľadávku v účtovníctve, aby neskôr vedela pripojiť k prihláške vyhlásenie o jej vedení v účtovníctve pre účely ZoKR a splatnosť poistného na základe predloženého MV, pretože až vtedy vznikne pohľadávka. Z uvedeného teda vyplýva, že len samotnou splatnosťou poistného, resp. predložením mesačného výkazu, nie je možné požadovať plnenie, pretože pohľadávka ešte nevznikla. Pohľadávka vznikne až súčasným splnením oboch momentov. Uvedený vznik pohľadávky riešil podľa žalobkyne aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí zo dňa 28.06.2012, sp. zn. 4Sžso/5/2011, ktorý sa zaoberal otázkou vzniku pohľadávky a uviedol, že zamestnávateľ sa nemôže stať dlžníkom poisťovne skôr, než mu vznikne povinnosť zaplatiť a odvieť poistné, teda skôr než sa na základe mesačných výkazov o vyplatených mzdách a výkazov poistného nestane zrejším, za ktorého zamestnanca a v akej výške je zamestnávateľ povinný platiť a odvieť jednotlivé druhy poistného. Oprávnenie Sociálnej poisťovne požadovať poistné (uplatniť pohľadávku) ako určitú konkrétnu majetkovú hodnotu za konkrétny kalendárny mesiac nemohlo vzniknúť v tomto kalendárnom mesiaci, ak výplata miezd sa viaže k 30. dňu nasledujúceho kalendárneho mesiaca. Zo žiadneho ustanovenia zákona pritom nevyplýva oprávnenie poisťovne vyžadovať výkazy k vyčísleniu mimo dátumu určeného na výplatu miezd, teda ani na rozlíšenie poistného ku dňu vyhlásenia konkurzu.

1.3 Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie predloženými listinnými dôkazmi. Po právnej stránke vec posúdil s odkazom na príslušné ustanovenia ZoKR (§ 1, § 23 ods. 1, § 24 ods. 1, § 28 ods. 1, 2, 3, § 29 ods. 1, 6, § 32 ods. 1, 2, 9, 15, 19, § 120 ods. 2 a ods. 4), zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (§ 141 ods. 2, § 142 ods. 1, § 143 ods. 2).

1.4 Súd prvej inštancie v prvom rade posudzoval aktívnu a pasívnu vecnú legitímáciu v predmetnom spore, kde dospel k záveru, že aktívna vecná legitímácia žalobkyne je daná, vzhľadom k tomu, že žalobkyňa je veriteľom popretej pohľadávky v konkurze podľa § 24 odsek 1 ZoKR v spojení s § 32 odsek 9 ZoKR. Pasívna vecná legitímácia žalovanej je taktiež daná, vzhľadom k tomu, že žalovaná má postavenie správcu majetku úpadcu podľa § 40 ods. 1 ZoKR, ktorý prihlásenú pohľadávku poprel.

1.5 Následne súd prvej inštancie posudzoval dodržanie všetkých prekluzívnych lehôt. Uviedol, že žalobkyňa si v konkurznom konaní prihlásila svoje pohľadávky súhrnnou prihláškou č. 2 zo dňa 26.08.2016, t. j. v základnej lehote na prihlasovanie pohľadávok (táto lehota plynula od 02.08.2016 a uplynula dňa 16.09.2016), správca prihlásenú pohľadávku poprel dňa 17.10.2016, pričom lehota na popieranie pohľadávok plynula správcovi od 17.09.2016 do 17.10.2016, žalobkyňi bolo doručené oznámenie o popretí prihlásených pohľadávok dňa 21.10.2016 a žalobkyňa podala určovaciu žalobu na súde dňa 31.10.2016 (lehota žalobkyňi plynula od 22.10.2016 do 21.11.2016). Súd tak dospel k záveru, že pri prihlasovaní pohľadávok, pri popretí pohľadávok správcom, ako aj pri podaní žaloby o určenie popretých pohľadávok boli dodržané zákonom stanovené prekluzívne doby, na čo bol súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti.

1.6 Súd prvej inštancie uviedol, že žalovaná pri popretí pohľadávok poukázala na to, že iba pohľadávky ktoré vznikli v súvislosti s prevádzkovaním podniku počas reštrukturalizačného konania za predpokladu, že je počas reštrukturalizácie vyhlásený konkurz, sú uspokojované v konkurze pred inými nezabezpečenými pohľadávkami, pričom v uvedenom prípade nebol vyhlásený konkurz počas reštrukturalizácie, ale až s odstupom času. Vzhľadom k tomu, že žalovaná poukázala na konkrétny typ pohľadávok, ktoré musia spĺňať predmetné kritériá, citáciou § 120 odsek 4 ZoKR, súd skúmal v prvom rade, či žalobkyňou prihlásené pohľadávky uvedené predpoklady spĺňajú, tzn. či ide o pohľadávky, ktoré z časového hľadiska vznikli počas reštrukturalizačného konania, teda až do skončenia reštrukturalizácie. Uviedol, že žalobkyňa, ktorú v spore zaťažovalo bremeno tvrdenia ako aj bremeno dôkazu, podľa názoru súdu riadne netvrdila, kedy jednotlivé pohľadávky vznikli. Tvrdila len mechanizmus vzniku jej pohľadávok pričom poukázala na rozhodnutia, ktorými boli pohľadávky žalobkyňi priznané jednotlivými rozhodnutiami.

1.7 V prípade prvej pohľadávky, ktorá predstavuje nárok na poistené za mesiac máj 2014, vo výške 9.752,80 Eur, súdu prvej inštancie nebolo zrejmé, kedy uvedená pohľadávka vznikla. Uvedená

pohľadávka mohla vzniknúť najskôr 01.06.2014 a najneskôr 30.06.2014. Kedy v uvedenom rozmedzí vznikla, však súd v spore preukázané nemal. Žalobkyňa netvrdila, aký bol výplatný termín úpadcu v zmysle § 143 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z., pričom ani netvrdila, že ide o zamestnávateľa, u ktorého sa uplatní zákonná fikcia v zmysle § 143 ods. 2, t. j. vznik nároku žalobkyne na poistné v posledný kalendárny deň mesiaca nasledujúceho po mesiaci, za ktorý sa platí poistné. Vzhľadom k tomu, že v uvedenom prípade bolo reštrukturalizačné konanie začaté dňa 21.06.2014 a súd nemal v spore preukázané, že predmetná pohľadávka zapísaná v zozname pohľadávok pod číslom 72/20 vznikla do uvedeného dátumu, súd žalobu v tejto časti ako nedôvodnú zamietol.

1.8 K ďalšej pohľadávke súd uviedol, že ide o poistné za mesiac jún 2014, ktoré vzniklo najskôr 01.07.2014, t. j. počas trvania reštrukturalizačného konania. Nakoľko sa uvedený nárok týkal zamestnancov t. č. úpadcu, možno ho podradiť pod pohľadávku, ktorá súvisí s prevádzkovaním podniku v zmysle § 120 odsek 4 ZoKR. Súd zároveň uviedol, že predmetné zákonné ustanovenie síce hovorí o vyhlásení konkurzu počas reštrukturalizácie a uspokojením prednostných pohľadávok, avšak reálne súdu je zrejmé, že počas reštrukturalizácie, počas jej účinkov k vyhláseniu konkurzu dôjsť nemôže. Buď trvá reštrukturalizácia alebo sa rozhodne o jej zastavení a vyhlásení konkurzu. Uvedené výslovne vyplýva z § 117 ZoKR, v zmysle ktorého je potom zrejmé, že ustanovenie § 120 odsek 4 ZoKR by bolo nepoužiteľné, nakoľko súd jedným momentom zastavuje reštrukturalizáciu a tým istým momentom vyhlasuje konkurz t. j. nie je možné, aby konkurz bol vyhlásený počas reštrukturalizácie, tak ako to predpokladá uvedené ustanovenie. Vzhľadom k uvedenému, súd preto bral do úvahy, pri určení poradia uspokojenia, iba predpoklady časového vzniku pohľadávky, počas trvania reštrukturalizácie, pričom v prípade pohľadávky zapísanej v zozname pohľadávok pod číslom 72/21 tento predpoklad mal za splnený a rozhodol v tejto časti o jej určení.

1.9 K ostatným pohľadávkam, ktoré si žalobkyňa uplatnila titulom poistného za obdobie najskôr 08/2015 súd uviedol, že tieto vznikli po ukončení reštrukturalizácie, ktorá bola ukončená dňa 03.03.2015. Tieto pohľadávky podľa súdu prvej inštancie nespĺňajú vôbec podmienku vzniku počas reštrukturalizačného konania podľa § 120 ods. 4 ZoKR. Súd v tejto súvislosti poukázal na to, že z ust. § 156 ZoKR jednoznačne vyplýva, kedy sa reštrukturalizácia končí. V zmysle uvedeného ustanovenia sa reštrukturalizácia končí zverejnením uznesenia súdu o skončení reštrukturalizácie v Obchodnom vestníku, kedy zároveň aj zanikajú účinky začatia reštrukturalizačného konania, tzn. dlžník sa dostáva do režimu, v akom existoval pred začatím reštrukturalizačného konania. Pokiaľ sú prednostnými pohľadávkami v zmysle § 120 ZoKR pohľadávky, ktoré vzniknú počas reštrukturalizačného konania, nemožno za takéto pohľadávky následne považovať také, ktoré vzniknú po zverejnení uznesenia o skončení reštrukturalizácie v Obchodnom vestníku, nakoľko potom sa už dlžník v reštrukturalizácii nenachádza. Zo žiadneho ustanovenia ZoKR pritom nevyplýva trvanie tzv. ekonomickej reštrukturalizácie, na ktorú poukazyval vo svojej žalobe žalobca a na ktoré odkázal žalobca aj v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR. Súd preto žalobu vo zvyšnej časti ako nedôvodnú zamietol.

1.10 O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C. s. p.“) v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanej, ktorá bola v konaní čiastočne úspešná, priznal náhradu trov konania proti žalobkyne v rozsahu 81,82 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

2. Na základe odvolania žalobkyne proti výroku II a III a odvolania žalovanej proti výroku I rozsudku súdu prvej inštancie Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací (ďalej len „odvolací súd“) potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a stranám sporu nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1 V odôvodnení odvolací súd uviedol, že z úradnej povinnosti skúmal, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou týkajúcou sa procesných podmienok. Posúdením procesného postupu v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, odvolací súd preskúmaním predloženého spisu dospel k záveru, že zo strany súdu prvej inštancie nedošlo k žiadnym procesným vadám, ktoré by mohli mať za následok zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ C. s. p. Následne dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam, ktoré následne aj

správne právne vyhodnotil, na základe čoho považoval odvolacie námietky týkajúce sa skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia za neopodstatnené. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého prvoinštančného rozsudku, pričom na zdôraznenie jeho správnosti uviedol, že napadnutý rozsudok má všetky náležitosti riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, kedy sa súd prvej inštancie jasným a zrozumiteľným spôsobom vyjadril k nároku žalobkyne, obrane žalovanej, vykonanému dokazovaniu i predloženým dôkazom.

2.2 Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie skonštatoval, že pohľadávka žalobkyne vo výške 7.938,72 Eur titulom poistného na sociálne poistenie za mesiac 6/2014 vznikla počas reštrukturalizačného konania. Ide o poistné plnenie za mesiac jún 2014, ktoré vzniklo najskôr 1. júla 2014, tzn. počas reštrukturalizačného konania. Pohľadávka vo výške 9.752,80 Eur, ktorú si v konkurze uplatnila žalobkyňa titulom poistného na sociálne poistenie za mesiac 5/2014 mohla vzniknúť najskôr 1. júna 2014 a najneskôr 30. júna 2014 v závislosti od toho, či výplatný termín na výplatu príjmov bol určený na konkrétny deň toho - ktorého mesiaca, alebo ak nebol určený, je poistné splatné v posledný deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho po mesiaci, za ktorý sa platí poistné (§ 143 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z.) Žalobkyňa v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázala, kedy pohľadávka za mesiac 5/2014 vznikla, či vznikla pred začatím alebo po začatí reštrukturalizačného konania, nakoľko reštrukturalizačné konanie bolo začaté dňa 21.06.2014. Súd prvej inštancie preto podľa odvolacieho súdu správne v tejto časti žalobu zamietol. Pohľadávky vzniknuté titulom poistného na sociálne poistenie za mesiace 8/2015, 9/2015, 10/2015, 11/2015, 12/2015, 1/2016, 2/2016, 3/2016 a 4/2016 v celkovej výške 86.522,03 Eur vznikli po skončení reštrukturalizačného konania. Tieto pohľadávky nemajú charakter prednostných pohľadávok, nakoľko nevznikli počas reštrukturalizačného konania, ale až po ukončení reštrukturalizácie. Trvanie reštrukturalizácie po stránke ekonomickej, na ktorú poukazovala žalobkyňa v konaní pred súdom prvej inštancie a aj v odvolaní, nevyplýva zo žiadneho právneho ustanovenia. Reštrukturalizácia končí potvrdením reštrukturalizačného plánu, o ktorom rozhodne súd uznesením (§ 153 ods. 1 Zákona č. 7/2005 Z. z.). Odvolací súd dal za pravdu žalobkyni v tom, že konkurz na majetok dlžníka je možné vyhlásiť až po skončení reštrukturalizácie, avšak v praxi sa tak robí jedným uznesením, v ktorom sa reštrukturalizačné konanie zastaví a rozhodne sa o začatí konkurzného konania, aby prechod z reštrukturalizácie do konkurzu bol plynulý a účinky reštrukturalizácie boli vystriedané účinkami konkurzného konania ihneď. V danom prípade bola reštrukturalizácia ukončená uznesením zo dňa 23.02.2015, sp. zn. 40R/4/2014, zverejneným v OV dňa 02.03.2015 a konkurzné konanie bolo začaté uznesením zo dňa 15.07.2016, sp. zn. 38K/40/2016, zverejneným v OV dňa 22.07.2016. Súd prvej inštancie sa riadne vysporiadal so všetkými dôkazmi a námietkami strán sporu, svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, pričom v napadnutom rozhodnutí odpovedal na všetky námietky, ktoré boli vznesené pred súdom prvej inštancie a boli totožné s odvolacími námietkami strán sporu, pričom ani v odvolacom konaní strany sporu neuviedli žiadne tvrdenia týkajúce sa veci samej, ktorými by sa súd prvej inštancie nebol zaoberal.

2.3 Napokon odvolací súd poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR, v zmysle ktorej do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/04), neznamená ani právo na to, aby bolo súdom rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnym názorom (I.ÚS 50/04), nepatrí sem ani právo účastníka konania dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I.ÚS 97/97), resp. toho, aby sa súd riadil výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov predkladaných účastníkom (II.ÚS 3/97). Pokiaľ ide o obsah odôvodnenia súdneho rozhodnutia, súd nemusí v ňom dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie s podstatným významom pre vec, a stačí, ak dostatočne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzalo do všetkých podrobností. Odôvodnenie rozhodnutia, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ veci, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivý proces (IV.ÚS 115/03). V posudzovanom prípade pritom výsledky vykonaného dokazovania boli dostatočné pre to, aby sa súd mohol riadne vysporiadať so všetkými skutočnosťami, ktoré mali podstatný vplyv na rozhodnutie vo veci.

2.4 O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C. s. p..

3. Rozsudok odvolacieho súdu napadla dovolaním žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) z dôvodu podľa § 420 písm. f/ C. s. p. a § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie, alternatívne, aby rozsudok odvolacieho súdu zmenil a rozhodol vo veci sám tak, že potvrdí rozsudok súdu prvej inštancie v časti určenia, že žalobkyňa je veriteľom prednostnej pohľadávky v zmysle § 120 ods. 4 ZoKR za mesiac 6/2014 prihlásenej pod poradovým číslom 2 súhrnnej prihlášky nezabezpečených pohľadávok a zmení rozsudok odvolacieho súdu tak, že určí, že žalobkyňa je veriteľom prednostnej pohľadávky prihlásenej v konkurze súhrnnou prihláškou nezabezpečených pohľadávok č. 2 prihlásenej pod por. č. 1 za mesiac 05/2014 vo výške 9.752,80 Eur, a to v zmysle § 120 ods. 4 ZoKR (pohľadávka, ktorá vznikla po začatí reštrukturalizácie do jej skončenia) a že určí, že pohľadávky žalobkyne prihlásené v konkurze súhrnnou prihláškou nezabezpečených pohľadávok pod por. č. 3-11 za mesiace 08/2015 až 06/2016 v celkovej výške 86.522,03 Eur sú prednostnými pohľadávkami (pohľadávky, ktoré vznikli v období po zverejnení skončenia reštrukturalizácie v Obchodnom vestníku do vyhlásenia konkurzu).

3.1 Podľa názoru dovolateľky odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil predmetnú vec, a zároveň porušil jej právo na spravodlivý súdny proces, keď sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, najmä so zreteľom na to, že sa nezaoberal podstatnými tvrdeniami uvedenými v žalobe a v odvolaní.

3.2 Dovolateľka vyjadrila svoj nesúhlas so záverom konajúcich súdov, že predmetné prednostné pohľadávky mohli vzniknúť len v čase po začatí reštrukturalizácie do jej skončenia dňa 03.03.2015, pričom po zverejnení uznesenia o skončení reštrukturalizácie v Obchodnom vestníku sa dlžník už v reštrukturalizácii nenachádza. Dovolateľka však trvala na tom, že všetky ňou prihlásené pohľadávky sú pohľadávkami prednostnými, pretože súviseli s prevádzkovaním podniku, vznikli po začatí reštrukturalizácie a vznikali až do obdobia vyhlásenia konkurzu, t. j. do 01.08.2016.

3.3 Podľa názoru dovolateľky súd nesprávne právne posúdil jej pohľadávku za mesiac 05/2014, keď ju neuznal ako prednostnú, napriek tomu, že vznikla počas reštrukturalizácie, t. j. v čase od 21.06.2014 do 03.03.2015. V súvislosti s touto pohľadávkou, ktorá nebola prihlásená do reštrukturalizácie dovolateľka uviedla, že ak by nevznikla po začatí reštrukturalizácie, žalovaná by ju poprela s presným odôvodnením tak, ako to ukladá § 32 ods. 5 ZoKR (teda, že u tejto pohľadávky zaniká vymáhateľnosť, nakoľko nebola riadne a včas prihlásená do reštrukturalizácie). Dovolateľka zastáva názor, že dostatočne preukázala, že predmetná pohľadávka je prednostná. V tejto súvislosti dovolateľka poukázala na skutočnosť, že žalovaná poprela uspokojenie tejto pohľadávky v poradí podľa § 120 ods. 4 ZoKR, ale pripustila jej uspokojenie v poradí ako iné pohľadávky, nakoľko konkurz na majetok úpadcu nebol vyhlásený počas reštrukturalizácie, ale až po jej skončení. Žalovaná teda nepoprela, že pohľadávka vznikla po začatí reštrukturalizácie, nepoprela právny dôvod, výšku ani vymáhateľnosť pohľadávok, pričom tak tomu bolo nielen v prípade pohľadávky za obdobie 05/2014, ale aj v prípade ostatných v konkurze prihlásených pohľadávok. Dovolateľka zdôraznila, že táto otázka nebola predmetom skúmania súdu prvej inštancie ani odvolacieho súdu.

3.4 Dovolateľka namietala, že súd prvej inštancie skúmal vznik všetkých predmetných pohľadávok po začatí reštrukturalizácie nad rámec toho, čo bolo dôvodom popretia správcom konkurznej podstaty úpadcu, ktorý všetky pohľadávky poprel čo do poradia.

3.5 S poukazom na § 120 ods. 1 ZoKR dovolateľka zdôraznila, že potvrdenie reštrukturalizačného plánu súdom spôsobuje zánik vymáhateľnosti tých pohľadávok, ktoré si veritelia neprihlásili riadne a včas do reštrukturalizácie, z čoho vyplýva, že keby nebola pohľadávka za mesiac 05/2014 v sume 9.752,80 Eur pohľadávkou prednostnou, vzniknutou po začatí reštrukturalizácie, žalovaná by ju poprela v celom rozsahu, neuznala by ju čo do právneho dôvodu, výšky a vymáhateľnosti, pričom uvedený postup žalovanej by platil aj pre ostatné pohľadávky za obdobie 08/2015 až 06/2016 prihlásené pod por. č. 3-11. Žalovaná však vznik týchto pohľadávok nepoprela. Súdy sa pritom dostatočne nevysporiadali s pohľadávkami prihlásenými pod por. č. 3-11 z dôvodu, že reštrukturalizáciu považovali za skončenú

zverejnením uznesenia o jej skončení v Obchodnom vestníku.

3.6 Napokon dovolateľka zdôraznila, že ZoKR vylučuje, aby mohol byť počas reštrukturalizácie vyhlásený konkurz, pričom súd vždy reštrukturalizačné konanie zastaví a až následne vyhlási konkurz, čo nikdy nebolo žalovanou, či vo veci konajúcimi súdmi vyvrátené. Konkurz na majetok úpadcu bol vyhlásený po skončení reštrukturalizácie, a preto ide v posudzovanej veci o pohľadávky prihlásené do konkurzu ako prednostné, vzniknuté po začatí reštrukturalizácie a počas reštrukturalizačného konania.

3.7 V závere dovolateľka poukázala na ustanovenie § 120 ods. 4 ZoKR, ktoré by bolo v prípade striktného gramatického výkladu v praxi nepoužiteľné. V tejto súvislosti vyjadrila názor, a zároveň poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obdo/48/2011, že uvedené ustanovenie sa má vykladať aj z hľadiska cieľa reštrukturalizácie, ktorým je hospodárska záchrana dlžníka či revitalizácia podniku tým, že dlžník sa čiastočne zbaví starých dlhov a bude schopný plniť nové záväzky. Preto reštrukturalizácia pokračuje ďalej, a to plnením reštrukturalizačného plánu dlžníkom, z čoho vyplýva, že reštrukturalizácia nekončí potvrdením reštrukturalizačného plánu súdom a zverejnením uznesenia o skončení reštrukturalizácie v Obchodnom vestníku, ale pokračuje až do splnenia všetkých záväzkov v zmysle schváleného plánu. Dovolateľka zdôraznila, že vyhlásenie konkurzu, ktorého právnym dôsledkom je ekonomická likvidácia dlžníka, je obdobie, kedy sa už nemôže plniť reštrukturalizačný plán, ten sa stáva právne neúčinný voči všetkým jeho účastníkom, ktorých pohľadávky ešte neboli uspokojené a veritelia si svoje pohľadávky môžu prihlásiť v konkurznom konaní prihláškou.

3.8 Reštrukturalizácia teda podľa názoru dovolateľky skončila iba po formálnej stránke, ale po stránke ekonomickej reštrukturalizačné konanie pokračovalo ďalej plnením reštrukturalizačného plánu, keď dlžník mal plniť svoje záväzky do 31.12.2020, pričom však 01.08.2016 došlo k vyhláseniu konkurzu.

3.9 Dovolateľka poukázala ešte na čl. 2 základných princípov C. s. p. (princíp právnej istoty). Namietala, že pri rozhodovaní odvolacieho súdu tento princíp dodržaný nebol, pričom odvolací súd sa k námietkam uvedeným v odvolaní nijako nevyjadril, napriek tomu, že ide o významné skutočnosti zásadné pre právne posúdenie prejednávanej veci. V časti priznania nároku žalovanej na náhradu trov konania proti žalobkyni v rozsahu 81,82 % dovolateľka uviedla, že ako poplatník je oslobodená od súdneho poplatku a v danom prípade ide o dôvody hodné osobitného zreteľa odôvodňujúce záver nepriznať náhradu trov konania v zmysle § 257 C. s. p.

4. K dovolaniu žalobkyne sa žalovaná nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), za ktorú koná zamestnanec s vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa v zmysle § 429 ods. 2 písm. b/ C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (ust. § 447 písm. c/ C. s. p.) a nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 (ust. § 447 písm. f/ C. s. p.).

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou, ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom procese zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia, ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Ako už Najvyšší súd

Slovenskej republiky konštatoval vo viacerých skorších rozhodnutiach (por. napr. sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012, 7Cdo/92/2012), dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Tejto mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti.

8. Podľa ust. § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu (k tomu vid' napr. III. ÚS 474/2017). V tejto súvislosti osobitne platí, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 421 ods. 1 C. s. p. (rovnako aj I. ÚS 438/2017).

9. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., keďže má za to, že postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie je ďalej odôvodnené § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., teda tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

10. V zmysle ust. § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo, ktorým sa konanie končí, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú vymenované v ust. § 420 písm. a/ až f/ C. s. p.: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa ust. § 420 C. s. p., je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 C. s. p., dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ C. s. p. pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo, alebo nedošlo.

12. Podľa ust. § 421 ods. 1 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

13. Podľa ust. § 431 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa ust. § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

14. Zo samej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých možno na podklade dovolania výnimočne prelomiť záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia súdu predstavujúceho už *res iudicata*, nemožno interpretovať rozširujúco.

Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

15. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania v rozhodovanom spore dovolací súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, ako má dovolateľ svoje dovolanie odôvodniť.

16. Podľa ust. § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

17. Podľa § 432 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

18. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade záviselo od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

19. Dovolací súd však nie je vymedzením prípustnosti viazaný a skúma ju sám, nakoľko nemôže byť viazaný tým, o ktorý prípad právnej otázky podľa § 421 ods. 1 C. s. p. oprel dovolateľ prípustnosť dovolania (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 51/2020).

20. Podľa § 428 C. s. p., dovolateľ musí v dovolaní popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

21. Predmetom dovolacieho prieskumu je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým rozhodnutím potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie. Z tohto dôvodu je dovolanie voči napadnutému rozhodnutiu prípustné podľa ust. § 420 C. s. p., pretože ide o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie v danom procesnom štádiu končí.

22. V posudzovanom prípade dovolateľka prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z ust. § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu videla dovolateľka v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu, ktorý sa nevysporiadal s podstatnými skutočnosťami uvedenými v žalobe ani v ňou podanom odvolaní. Dovolateľka vyjadrila svoj nesúhlas so záverom konajúcich súdov v súvislosti s pohľadávkou za mesiac 05/2014 vo výške 9.752,80 Eur, v prípade ktorej súdy nemali za preukázané, že vznikla po začatí reštrukturalizácie, v dôsledku čoho neurčili, že sa jedná o prednostnú pohľadávku. Rovnako dovolateľka zastáva názor, že sa súdy oboch inštancií dostatočne nevysporiadali s posúdením súhrnnej pohľadávky za mesiace 08/2015-06/2016 v celkovej výške 86.522,03 Eur ako prednostnej pohľadávky.

23. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie

citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

24. Dovolací súd zdôrazňuje, že právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

25. Právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (sp. zn. II. ÚS 383/06).

26. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

27. Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvoľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

28. Zároveň dovolací súd poukazuje na Nález Ústavného súdu SR II. ÚS 78/95 zo dňa 16. marca 2005, z ktorého vyplýva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba len na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré preskúmava v odvolacom konaní.

29. Dovolací súd uvádza, že za porušenie práva na spravodlivý proces sa považuje v zmysle rozhodovacej činnosti ústavného súdu situácia, ak všeobecný súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodní a nevysporiada sa so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými sporovými stranami, a to spôsobom zodpovedajúcim miere ich závažnosti. V takom prípade všeobecný súd svojim postupom založí nepreskúmateľnosť ním vydaného rozhodnutia, a spravidla tak aj jeho protiústavnosť. Ak nie sú totiž zrejmé dôvody toho - ktorého rozhodnutia, svedčí to o ľubovôli v súdnom rozhodovaní, pričom zásada právneho štátu ľubovôľu v rozhodovaní orgánov verejnej moci zakazuje; len vecne správne rozhodnutie a náležite, t. j. zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnené rozhodnutie, napĺňa - ako neoddeliteľná súčasť „stanoveného postupu“ - ústavné kritériá vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy.

30. K namietanému nedostatočnému odôvodneniu napaďnutého rozhodnutia, dovolací súd poukazuje na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. R II. ÚS 78/95 zo dňa 16. marca 2005, z ktorého vyplýva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba len na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré preskúmava v odvolacom konaní. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p. (od 1. júla 2016 § 220 ods. 2 C. s. p. - pozn. dovolacieho súdu).

31. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je nedostatočné a nepreskúmateľné, pretože ako celok s rozhodnutím súdu prvej inštancie spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia.

32. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu sú zrejmé podstatné dôvody, pre ktoré dovolací súd

potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie. Konštatoval správnosť dôvodov uvedených v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k posúdeniu skutkových a právnych záverov.

33. Dovolací súd v súvislosti s nedostatočným odôvodnením namietaným žalobkyňou považuje za potrebné poukázať na tú časť odôvodnenia odvolacieho súdu, v ktorej zhrnul, že pohľadávka žalobkyne vo výške 9.752,80 Eur, ktorú si v konkurze uplatnila titulom poistného na sociálne poistenie za mesiac 5/2014 mohla vzniknúť najskôr 1. júna 2014 a najneskôr 30. júna 2014 v závislosti od toho, či výplatný termín na výplatu príjmov bol určený na konkrétny deň toho - ktorého mesiaca, alebo ak nebol určený, je poistné splatné v posledný deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho po mesiaci, za ktorý sa platí poistné (§ 143 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z.). Vzhľadom na to, že v konaní pred súdom prvej inštancie žalobkyňa nepreukázala, kedy pohľadávka za mesiac 05/2014 vznikla, tzn. či vznikla pred začatím reštrukturalizácie (do 20.06.2014) alebo po začatí reštrukturalizačného konania (odo dňa 21.6.2014), odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho II. výroku o zamietnutí žaloby v časti týkajúcej sa určenia pohľadávky žalobkyne z poistného na sociálne poistenie vo výške 9.752,80 Eur za mesiac 5/2014 ako prednostnej pohľadávky.

34. Pohľadávky žalobkyne vzniknuté titulom poistného na sociálne poistenie za mesiace 08/2015 - 06/2016 v celkovej výške 86.522,03 Eur nemali podľa odvolacieho súdu, ani súdu prvej inštancie charakter prednostných pohľadávok, nakoľko nevznikli počas reštrukturalizačného konania, ale až po ukončení reštrukturalizácie. K tvrdeniu žalobkyne ohľadom ekonomického trvania reštrukturalizácie, odvolací súd zdôraznil, že uvedené nevyplýva zo žiadneho právneho ustanovenia. Odvolací súd poukázal na to, že reštrukturalizácia končí potvrdením reštrukturalizačného plánu, o ktorom rozhodne súd uznesením (§ 153 ods. 1 Zákona č. 7/2005 Z. z.). Odvolací súd vyjadril súhlas s tvrdením žalobkyne v tom, že konkurz na majetok dlžníka je možné vyhlásiť až po skončení reštrukturalizácie, avšak upozornil, že v praxi sa tak robí jedným uznesením, v ktorom sa reštrukturalizačné konanie zastaví a rozhodne sa o začatí konkurzného konania, aby prechod z reštrukturalizácie do konkurzu bol plynulý a účinky reštrukturalizácie boli vystriedané účinkami konkurzného konania ihneď. O takúto situáciu sa v danom prípade nejednalo, nakoľko bola reštrukturalizácia ukončená uznesením zo dňa 23.02.2015, sp. zn. 40R/4/2014, zverejneným v OV dňa 02.03.2015 a konkurzné konanie bolo začaté uznesením zo dňa 15.07.2016, sp. zn. 38K/40/2016, zverejneným v OV dňa 22.07.2016.

35. Podľa názoru dovolacieho súdu skutočnosť, že sa dovolateľka nestotožňuje s právnym názorom všeobecného súdu, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo zmätočnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

36. Dovolací súd konštatuje, že procesným postupom súdov oboch inštancií nedošlo k tomu, že by znemožnili žalobkyňu, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.).

37. Pre úplnosť dovolací súd poukazuje aj na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR č. 2/2016 z 3. decembra 2015, z ktorého vyplýva, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., pričom len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje ani zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa vyššie citovaného ustanovenia. Jedná sa o taký výnimočný prípad, kedy ide o také nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré neobsahuje ani len zásadné vysvetlenie dôvodov, podstatných pre rozhodnutie súdu, čo vykazuje znaky až vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém alebo vady zásadnej, hrubej a podstatnej“, prípadne ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava „justičného omylu“. O takýto prípad však v preskúmvanej veci nejde, pretože tak, ako je už vyššie konštatované, skutkové a právne závery obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré spolu s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie tvoria jeden celok) nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR. Za porušenie základného práva zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil rozhodnutie podľa predstáv žalobkyne. Vyššie citované zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je aktuálne aj po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový Civilný sporový poriadok, pretože zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, obsiahnuté v novom Civilnom sporovom poriadku, sa nedotkli podstaty a zmyslu tohto stanoviska.

38. Predpokladom prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. a vôbec toho, aby sa

dovolací súd mohol zaoberať tým, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená, je naformulovanie otázky, ktorú dovolací súd posúdi ako otázku predbežnú a v prípade, že dospeje k záveru o prípustnosti dovolania, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu meritorne preskúma.

39. Dovolací súd ďalej uvádza, že právnou otázkou, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p., sa rozumie otázka hmotnoprávna - ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine - ako aj otázka procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. Zároveň právnou otázkou (od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu) je potrebné koncipovať jednak spôsobom uvedeným v ustanovení § 432 ods. 2 C. s. p., no zároveň aj dostatočne všeobecným spôsobom tak, aby vôbec bolo možné konštatovať, že vo vzťahu ku konkrétnej otázke skutočne existuje alebo neexistuje ustálená/rozdielna rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Tento záver vyplýva aj z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 15. apríla 2020, sp. zn. III. ÚS 123/2020, podľa ktorého už zo samotného znenia § 421 C. s. p. je možné vyvodiť, že vzhľadom na skutočnosť, že od vymedzenia právnej otázky sa odvíja dovolací prieskum, a to v rozsahu, či sa od nej odvolací súd v rámci jej vyriešenia odklonil, riešil ju rozdielne alebo ju ešte neriešil, je pri jej formulácii nevyhnutný predpoklad jej „zovšeobecnenia“.

40. Z obsahu podaného dovolania je dovolaciemu súdu zrejmí nesúhlas žalobkyne so záverom, podľa ktorého konajúce súdy nemali za preukázaný vznik pohľadávky žalobkyne na poistnom na sociálne poistenie za mesiac 05/2014 vo výške 9.752,80 Eur po začatí reštrukturalizácie. Podľa žalobkyne sa jednalo o nesprávne právne posúdenie zo strany všeobecných súdov v zmysle ust. § 432 ods. 1 C. s. p. V tejto súvislosti žalobkyňa sústredila svoju argumentáciu na to, že pokiaľ by táto pohľadávka nevznikla po začatí reštrukturalizácie, žalovaná by ju poprela s presným odôvodnením tak, ako to ukladá § 32 ods. 5 ZoKR (teda, že u tejto pohľadávky zaniká vymáhateľnosť, nakoľko nebola riadne a včas prihlásená do reštrukturalizácie), čo sa však v danom prípade nestalo. Žalobkyňa trvala na tom, že žalovaná nepoprela skutočnosť, že pohľadávka vznikla po začatí reštrukturalizácie, nepoprela právny dôvod, výšku ani vymáhateľnosť pohľadávok, poprela iba to, že táto sa neuspokojuje v poradí podľa § 120 ods. 4 ZoKR, ale v poradí ako iné pohľadávky, nakoľko konkurz na majetok úpadcu nebol vyhlásený počas reštrukturalizácie, ale až po jej skončení.

41. Dovolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že zodpovedanie otázky, ktorá nemá všeobecný charakter, ale je viazaná na konkrétny skutkový stav, nejednálo by sa o právnou otázku (zameranú na interpretáciu alebo aplikáciu konkrétneho zákonného ustanovenia, ktorá je predpokladaná v ust. § 421 ods. 1 C. s. p. spôsobom zadefinovaným judikatúrou najvyššieho súdu, napr. v uznesení sp. zn. 3Cdo/158/2017), ale o skutkovú otázku, ktorú dovolací súd nie je oprávnený riešiť.

42. Právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej a teda musela byť rozhodujúca aj pre vydanie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritorne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré vôbec nesúvisia s rozhodovaným sporom, čiže také, ktoré vôbec neboli predmetom posudzovania zo strany odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania nezakladá ani všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu, resp. jeho právnymi závermi (k tomu vid' napr. 3Obdo/28/2018 a 3Obdo/64/2018).

43. Uvedenému musí zodpovedať aj argumentácia dovolateľa, pokiaľ ide o vymedzenie prípadnej nesprávnosti právneho posúdenia odvolacím súdom, a pokiaľ ide o uvedenie právnej argumentácie, ako mal podľa jeho názoru dovolací súd vec správne posúdiť. Táto povinnosť sa vzťahuje nielen na samotné vymedzenie právnej otázky - ktorá musí byť pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca - ale aj na to, aby právna otázka (a dovolateľom predložené právne posúdenie veci) mala oporu v skutkovom stave zistenom súdmi nižšej inštancie, nakoľko - ako už bolo vyššie uvedené - dovolací súd je v zmysle ustanovenia § 442 C. s. p. viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil odvolací súd (rovnako aj 3Obdo/1/2019).

44. Naopak prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. nemôže byť daná, ak je zamerané na riešenie skutkových, a nie právnych otázok. Predmetný záver zaujatý dovolacím súdom vo svojich skorších rozhodnutiach (v podrobnostiach vid' aj 1Obdo/47/2017, 4Obdo/45/2017 a 5Obdo/22/2017) je aktuálny v rozhodovanej veci. Vo veci konajúci senát dovolacieho súdu na ňom

zotrúvá a nevidí rozumný dôvod, aby sa od neho odklonil.

45. Osobitne dáva dovolací súd do pozornosti uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“ v príslušnom gramatickom tvare) z 5. septembra 2018, sp. zn. II. ÚS 416/2018, ktorým bolo úspešne podrobené testu ústavnosti uznesenie najvyššieho súdu z 25. apríla 2018, sp. zn. 50bdo/22/2017, a v ktorom ústavný súd skonštatoval, že „mu nepatrí nahrádzať právne názory najvyššieho súdu a pokiaľ závery najvyššieho súdu v otázke prípustnosti dovolania vzhľadom na skutkový stav nie sú zjavne svojvoľné alebo nelogické, či z iného dôvodu ústavne neudržateľné, ústavný súd nemá dôvod do právomoci najvyššieho súdu v otázke ustálenia prípustnosti dovolania na základe prítomnosti zákonom predpokladaného dovolacieho dôvodu zasahovať“.

46. Dovolací súd konštatuje, že dovolateľkou namietané nesprávne právne posúdenie, resp. nastolená otázka týkajúca sa pohľadávky žalobkyne na poistnom na sociálne poistenie za mesiac 05/2014 vo výške 9.752,80 Eur - tak, ako vyplýva z obsahu podaného dovolania - nepredstavuje právnu otázku zameranú na interpretáciu alebo aplikáciu konkrétneho zákonného ustanovenia, ktorá je predpokladaná v ust. § 421 ods. 1 C. s. p. spôsobom zadaným judikatúrou najvyššieho súdu (napr. v uznesení sp. zn. 3Cdo/158/2017), ale jedná sa o skutkovú otázku, ktorú dovolací súd nie je oprávnený riešiť.

47. Z obsahu dovolania žalobkyne podľa dovolacieho súdu rovnako vyplýva otázka: „Pokračuje reštrukturalizačné konanie aj po vydaní uznesenia o potvrdení reštrukturalizačného plánu, ktorým súd rozhodne zároveň o skončení reštrukturalizácie podľa ust. § 153 ods. 1 ZKR.“ Konajúce súdy podľa dovolateľky nesprávne právne posúdili, že reštrukturalizácia je skončená zverejnením uznesenia o jej skončení v Obchodnom vestníku, v dôsledku čoho vyhodnotili pohľadávky žalobkyne za obdobie 08/2015 až 06/2016 ako neprednostné, pretože nevznikli počas reštrukturalizačného konania ani počas konkurzného konania. Dovolateľka zastáva názor, že reštrukturalizácia nekončí potvrdením reštrukturalizačného plánu súdom a zverejnením uznesenia o skončení reštrukturalizácie v Obchodnom vestníku, ale pokračuje až do splnenia všetkých záväzkov v zmysle schváleného plánu. Inými slovami, po ekonomickej stránke reštrukturalizačné konanie v danom prípade pokračovalo ďalej plnením reštrukturalizačného plánu, keď dlžník mal plniť svoje záväzky do 31.12.2020, pričom však 01.08.2016 došlo k vyhláseniu konkurzu. V rámci svojej argumentácie k nesprávnemu právnemu posúdeniu konajúcich súdov dovolateľka na potvrdenie svojho názoru poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. októbra 2012, sp. zn. 40bdo/48/2011.

48. Dovolací súd poukázal na znenie ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, ktorým dovolateľka odôvodňovala podané dovolanie.

49. V rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. októbra 2012, sp. zn. 40bdo/48/2011, na ktorý žalobkyňa v priebehu celého konania poukazovala, bola riešená podobná skutková situácia. Dovolací súd považuje za potrebné poukázať na zásadný rozdiel v skutkových okolnostiach, ktorý spočíva v tom, že pohľadávka v konaní sp. zn. 40bdo/48/2011 vznikla v čase po povolení reštrukturalizácie úpadcu a v rámci reštrukturalizačného konania mala charakter prednostnej pohľadávky v zmysle § 120 ods. 2 ZKR, pričom právca poprel poradie pohľadávky z dôvodu, že konkurz bol vyhlásený až po skončení reštrukturalizácie úpadcu a nie počas nej.

50. Dovolací súd upozorňuje na skutočnosť, že v prejednávanej spore však pohľadávky žalobkyne za obdobie 08/2015 až 06/2016 vznikli až po skončení reštrukturalizačného konania, tzn. nevznikli počas reštrukturalizácie a nikdy neboli prednostnými pohľadávkami, ako tomu bolo v konaní sp. zn. 40bdo/48/2011.

51. Napriek zásadným skutkovým odlišnostiam v konaní vedenom pod sp. zn. 40bdo/48/2011, z rozsudku Najvyššieho súdu SR vyplýva, že „ohľadom toho istého dlžníka je možné viesť len jedno konkurzné alebo reštrukturalizačné konanie, vyhláseniu konkurzu na majetok dlžníka preto predchádza skončenie reštrukturalizácie (§ 156 zákona o konkurze a reštrukturalizácii). Reštrukturalizácia sa však končí len po formálnej a procesnej stránke, ale pokračuje po stránke ekonomickej. V prípade vyhlásenia konkurzu pred splnením reštrukturalizačného plánu dochádza k jeho neúčinnosti voči všetkým účastníkom plánu, ktorých nároky z plánu neboli v tom čase splnené. Vzhľadom na uvedené skutočnosti možno konštatovať, že v zmysle § 120 ods. 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii sú splnené podmienky, aby pohľadávka žalobcu, ktorá vznikla v súvislosti s prevádzkovaním dlžníkovho podniku počas reštrukturalizačného konania, po jeho premene na konkurzné konanie bola uspokojená v konkurze

v nezabezpečenom rozsahu prednostne pred inými nezabezpečenými pohľadávkami.“

52. Dovolací súd konštatuje, že žalobkyňou nastolená otázka, ktorá vyplynula z podaného dovolania, nie je v danom prípade kľúčovou právnou otázkou, pretože sa vzťahuje len na pohľadávky, ktoré vznikli počas reštrukturalizácie. O kľúčovú právnú otázku by sa jednalo, pokiaľ by skutkový stav bol totožný ako v konaní vedenom pod sp. zn. 4Obdo/48/2011. So závermi vyslovenými v rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. októbra 2012, sp. zn. 4Obdo/48/2011, podľa ktorého následky reštrukturalizácie trvajú aj po vydaní uznesenia o jej skončení, dovolací súd súhlasí.

53. Podľa ust. § 120 ods. 4 ZKR, ak súd počas reštrukturalizácie vyhlási na majetok dlžníka konkurz, prednostné pohľadávky, ak vznikli v súvislosti s prevádzkovaním podniku dlžníka počas reštrukturalizačného konania, sa v konkurze v nezabezpečenom rozsahu uspokojujú zo všeobecnej podstaty pred inými nezabezpečenými pohľadávkami.

54. Podľa ust. § 160 ZKR, v prípade vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka alebo preberajúcej osoby skôr, ako je plán riadne splnený, sa plán vyhlásením konkurzu stáva neúčinným voči všetkým účastníkom plánu, ktorých nároky z plánu ešte nie sú splnené.

55. So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd uvádza, že vydaním uznesenia o skončení reštrukturalizácie sa reštrukturalizácia podniku končí len po formálnej a procesnej stránke. Napriek uvedenej skutočnosti, samotné vykonanie reštrukturalizácie, tzn. splnenie plánu, nastupuje až následne. Môže vzniknúť situácia, kedy sa plán nepodari splniť, najmä ak sa niektoré predpoklady, na ktorých bol plán založený, ukážu ako nesprávne. V takom prípade sa dlžník opätovne dostane do stavu úpadku, pričom vzniknutú situáciu môže riešiť neformálnym spôsobom, formálnou reštrukturalizáciou, alebo cestou konkurzu. Pokiaľ dôjde ku konkurzu, v dôsledku vyhlásenia konkurzu, plán sa stane neúčinným voči všetkým účastníkom plánu. Neúčinnosť plánu nastupuje iba voči tým účastníkom, voči ktorým plán dosiaľ nebol splnený.

56. Z vykonaného dokazovania všeobecnými súdmi vyplýva, že reštrukturalizačné konanie sa začalo uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 16.06.2014, ktoré bolo zverejnené v Obchodnom vestníku dňa 20.06.2014 (pohľadávky, ktoré vznikli odo dňa 21.06.2014, vznikli počas reštrukturalizačného konania). Uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 23.02.2015, ktoré bolo zverejnené v Obchodnom vestníku dňa 02.03.2015, bol reštrukturalizačný plán potvrdený a reštrukturalizácia bola vyhlásená za skončenú. Následne bol uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 26.07.2016, ktoré bolo zverejnené v Obchodnom vestníku dňa 01.08.2016, vyhlásený konkurz na majetok dlžníka. V období medzi skončením reštrukturalizácie a konkurzným konaním vznikli pohľadávky žalobkyne za mesiace 08/2015 až 06/2016. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa bola veriteľom dlžníka v reštrukturalizácii v súvislosti s jej prednostnou pohľadávkou za mesiac 06/2014, dovolací súd zdôrazňuje, že každú pohľadávkou je potrebné posudzovať osobitne.

57. Z uvedeného preto vyplýva, že na pohľadávky žalobkyne za mesiace 08/2015 až 06/2016 sa reštrukturalizačné konanie, ani potvrdený reštrukturalizačný plán nikdy nevzťahoval, a teda ani režim prednostných pohľadávok podľa ust. § 120 ods. 4 ZKR.

58. Právna otázka položená v rámci dovolania žalobkyňou sa preto vzťahuje výlučne na pohľadávkou žalobkyne za mesiac 06/2014, ktorá preukázateľne vznikla po povolení reštrukturalizácie, resp. po začatí reštrukturalizačného konania, a mala charakter prednostnej pohľadávky, ako správne skonštatovali všeobecné súdy. Na túto pohľadávkou žalobkyne by bolo možné aplikovať právny názor vyslovený v rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. októbra 2012, sp. zn. 4Obdo/48/2011.

59. Takéto vymedzenie dovolacieho dôvodu však nezodpovedá úprave prípustnosti dovolania pre riešenie právnej otázky tak, ako to má na mysli ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Dovolateľom nastolená právna otázka, ktorá podľa jeho názoru nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená, nie je kľúčová vzhľadom na skutkové okolnosti vzniku pohľadávok žalobkyne za mesiace 08/2015 až 06/2016 po skončení reštrukturalizačného konania. Týmto žalobkyňa nevytvorila priestor dovolaciemu súdu, aby túto otázku mohol posúdiť v rámci prípustnosti dovolania a pristúpiť prípadne k meritórnemu preskúmaniu veci. Žalobkyňa tak neopodstatnene tvrdí, že je daný dôvod prípustnosti jeho dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.

60. Povinnosťou dovolateľa kvalifikovane zastúpeného advokátom pri vymedzení dovolacieho dôvodu je v prípade dovolania prípustného podľa § 421 ods. 1 C. s. p. uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako podľa jeho názoru mal odvolací súd konkrétnu právnú otázku správne vyriešiť a zároveň, ak má byť dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. písm. b/ C.

s. p. (dôvod, ktorý uplatnila žalobkyňa), musí dovolateľ sformulovať právnu otázku, ktorá podľa jeho názoru v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, pričom musí ísť o takú právnu otázku, ktorá je pre rozhodnutie vo veci samej kľúčová.

61. Pri prejednaní dovolania môže dovolací súd vychádzať iba z obsahu dovolania, resp. z predloženého súdneho spisu a nemôže nahrádzať pasivitu dovolateľa a vytvárať namiesto neho vlastnú právnu argumentáciu vyvodením z možnej nespokojnosti dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, ktorej správnosť alebo nesprávnosť by mala byť podrobená dovolaciemu prieskumu. V takom prípade by totiž dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen koncepcii právnej úpravy dovolania v Civilnom sporovom poriadku, účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p., ale aj princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania, keďže rozhodnutie dovolacieho súdu by bolo založené na iných skutočnostiach, ako boli tvrdené dovolateľkou a ku ktorým mala možnosť vyjadriť sa žalovaná ako protistrana vo svojom vyjadrení k dovolaniu.

62. Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobkyne neumožňuje, aby bol na jeho základe uskutočnený meritorný dovolací prieskum, nakoľko dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v ust. § 432 ods. 2 C. s. p. Keďže vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je dovolanie žalobkyne podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p. ani podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. prípustné, dovolací súd ho v súlade s ustanovením § 447 písm. c/, f/ C. s. p. odmietol.

63. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ust. § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C. s. p. s dôrazom na skutočnosť, že žalovaná nepožiadala o náhradu trov dovolacieho konania.

64. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (ustanovenie § 451 ods. 2 v spojení s ustanovením § 393 ods. 2, druhá veta C. s. p. a ustanovením § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.